UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

E Ante R

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

Equidem non ego ⁊ quidem cõpoſita coniunctio:ſed ſimplex eſt Saluſti. Ego equidẽ ſic exiſtimo. Nam ſi eſſet cõpoſita:nõ ſubiũgeret̃ ego: ꝙꝙ apud Vir. vbiqꝫ ego quidẽ ſignificet.Equidẽ merui nec depꝛcoꝛ inquit Perſius poſuit ꝓ quidẽ. Nõ equidẽ hoc dubites amboꝛũ federe certo Conſentire dies.

E Ante R

Eraſiſtratus nomen medici eximij: ex Ariſto.familia nati ερος amorẽ σΤραΤος exercitũ ſignificat.

Erate es.penulti. coꝛ. nympha oceani ⁊ rhetios filia ab ερος quod eſt amoꝛ.

Erate numero plurali: vꝛbs coꝛytanoꝛum.

Erato penulti.coꝛ. vna muſarũ ab amoꝛe dicta ερὸσ εραμαι amo ꝙ pꝛ̃ſit his qui amoꝛis face rapiuntur. Virg͛. lib.x. Nunc age qui reges erato que tẽpoꝛa rerũ Quis latio antiquo fuerit ſtatus.

Eratoſthenes penul. coꝛ. nomẽ philoſophi qui oꝛbis terrarũ mẽſoꝛ appellatus eſt: hic vixit annis.lxxxj.ſicut ⁊ plato et Diogenes cynicus ⁊ xenocrates platonic⁹ εραΤος εραμαι και ΤοσΘενοσ Δυιαμισ και κραΤοσ λεγεΤαι και α Τροσ ποριση μοσ και μαθη μαΤικοσ.

Eraſinus penul.pꝛo.fluuius in argolica. Papi. Ruit agmine facto Inachus ⁊ gelidas ſurgẽs Eraſinus ad arctos. Dictus eſt ⁊ Arſinus :et in archadia vbi oꝛtũ habet Stymphalus. Sunt ⁊ Eraſini in pelopomneſo alij ſicut Strabo ſcribit.

Ercinia multis ſyluis nomẽ eſt inditũ. Sed apud germanos maxime ꝗ apud grecos Oꝛcinia dicit̃. Ab heluetijs ad nemetũ tauriorũqꝫ fines ꝓtendit̃ ⁊ ad dacos ⁊ danubiũ inde ad alias gentes longitudine ſex dierũ multis feris abũdans ⁊ ꝓceris frequẽs arboꝛib⁹. Sũt qui hoc nomẽ aſpirẽt:et cũ y ſcribant.

Erciſcere pꝛiſca lingua ſignificat diuidere. Inde familie erciſcunde.i.reifamiliaris diuidende, Quidam erciſcũdum ab ercium antiqua dictione dici volunt a coercendo. Unde et Iouem ertium puto dictũ ꝙ mala crederet̃ arcere.

Erebus pe.coꝛ.fluuius inferoꝛũ. Vir. Magnos erebi tranauimus amnes. Qñqꝫ ꝓ obſcurioꝛi inferni parte: vt Imas erebi deſcendit ad vmbꝛas. Varro ex erebo natam noctẽ ait. Unde ⁊ illud. Erebo creatã fuſcis crinibus noctem inuoco.

Erembi populi ĩ arabia ꝗ pꝛ̃rupta ſaxa nudi inhabitãt

Eregione ex aduerſo ex oppoſito.

Ere mea ere tua. Vide ſupꝛa in E ⁊ Ex.

Erepublica.i.ex vtilitate ⁊ commodo publico. Sue. in Ceſa. Plerĩqꝫ pecunias ꝯtulerunt necato ne ꝗdã abnuẽte eã largitionẽ e republica fieri. Econtrario dicimus ab re eſt:pꝛo eo quod eſt ꝯtra cõmodũ.

Eremus penul.pꝛo. Nam apud grecos per η.ſcribit̃ ερημοσ. Solet tñ ab aliquibus coꝛripi ꝓpter inopiã litterarũ grecarũ: vt pꝛepotens martyr eremiqꝫ cultoꝛ. Eſt ⁊ generis fe. Hie. Inter multos ſepe dubitatũ eſt a quo habitari cepta ſit eremus. Significatqꝫ eremus ſolitudinẽ. Hinc eremite ⁊ eremitani Vñ oꝛdo eremitanus ſub diuo Augu.militans non tam doctrina ꝙꝫ virtutibus inſignis.

Erga pꝛ̃poſitio licet eandem vim habere videat̃ cum contra: beniuolẽtie tñ plena eſt:vt pꝛo meo ſummo erga te amoꝛe onus ſubeo.

Ergaſylus nomen viri pꝛopꝛium eſt.

Ergo illatiua ſiue completiua coniunctio eſt que minoꝛibus adhibetur clauſulis: ſic igitur. Aliquando inceptiua eſt conueniens maxime indignationi. Iuuena. Impune ergo mihi recitauerit ille togatas. Hic elegos? Aliquãdo hoꝛtatiua que ponit̃: vt hoꝛtemur qui tarde aliquid faciunt ⁊ affectum expꝛimit repꝛehendentis. Virgilius. Ergo age chare pater. Aliquando aduerbium eſt ⁊ ponitur pꝛo cauſa. Circunflectiturqꝫ vltima. Virg͛.lib.vj. Illius ergo venimus ⁊ magnos erebi tranauimus amnes. Siſen. libr̃.iiij. Milites vt lex calphurnia cõceſſerat virtutis ergo ciuitate donati.

Ergon latine opus a quo fiunt que ſequuntur.

Ergaſtulum penulti.coꝛ.taberna vel officina vbi lapides metalla ve fodiuntur vel aliud quippiã operis a vinctis ſeruis fit:quos Pli.his ꝟbis deſcribit. At nunc eadẽ illa vincti pedes: dãnate manus inſcripti vult⁹ exercent. Dictũ ergaſtulũ ab εργαξομαι qđ ẽ operoꝛ. Iuue. Nẽpe in lucanos ⁊ tuſcã ergaſtula mittas. Sed qm̃ in diuerſis locis ſerui durius operari cogerent̃: factũ eſt vt ergaſtula mõ ipſos damnatos:ſeruoſ ve opãtes: mõ carcerẽ ſignificet. Var. Miſitqꝫ mox eo iniuriũ qui tota ergaſtula donaret libertate. Col.lib.j. Optime ſolutis ſeruis celle meridiẽ equinoctialẽ ſpectantes fiant. Vinctis ꝙꝫ ſaluberrimũ ſubterraneũ ergaſtulũ plurimis ſitqꝫ id anguſtis illuſtratum feneſtris.

Ergaſtulus cuſtos penalis loci. Lucil. Nõ ergaſtul⁹ vnus ⁊ alius indicem appoſuit: vt nemo ſentẽtiam libere magis ꝙꝫ ergaſtulus dicere poſſit. Aliquãdo ſumit̃ pꝛo opario. Pli. Coli rura ergaſtulis peſſimũ eſt; vt quicquid agitur a deſperantibus.

Ergaſtularius qui pꝛeeſt ergaſtulis. Unde Col.lib.j. docet quomodo ergaſtuli ab ergaſtularijs tractari debeant. Ergaſtes ⁊ ergaſticus:latine oparius. Ergaſia operatio. Ergaleia ferramẽta. Ergaſenon officina. Ergaſemos frabꝛicabilis. Ergaſteriarches tabernarius opifex.

Ergaſterium: officina vbi aliquid operamur: vt eſt in decretis diſti. xliiij. Nulli clerico liceat tabernã aut ergaſterium habere.

Ergeſteni.pe.pꝛo.populi ſunt ab ergeto oppido Sirius. Hadrianũ ergetũqꝫ ſimul.

Erguminus pe.coꝛ.ꝗ a demone agitat̃ ab εργὸμαι qđ latine agro.i.agitoꝛ pꝛohibeoꝛ.

Eribea dicta eſt nouerca Mercurij.i.iuno cuius monitu ⁊ pꝛecibus ipſe mercurius Martẽ ex vinculis liberauit:et dici põt lis bucule. Nã εριϭ lis βουσ bucula ſiue iuuenca dicit̃: qꝛ Iſidem multa indignatione perſecuta fuit.

Ericates nomen viri ⁊ poteſt interpꝛetari: ꝗſi ira confractus. Nam εριϭ ira καΤεαχω infringo.

Ericteus nomen ꝓpꝛiũ pheacis viri. Alter fuit athenaꝝ rex quẽ Minerua e rure vbi natus erat ſuſcepit educauit ⁊ athenienſi populo ꝓ rege tradidit.

Ericthonius rex athenienſis Vulcani ⁊ Minerue filius a quo populus athenienſis ericthonius dict⁹ eſt. Hic teſte Pli. quadrigas pꝛimus iunxit ⁊ ludos inſtituit in attica regione.

Eridanus penu. coꝛ. fluuius in italia ab eridano ſolis filio ibi ſubmerſo dictus: Cuius ſit ita intelligendum vt nõ erremus:ſed melius ẽ tacere: ꝙꝫ pauca dicere: alij viderint.

Erigone penulti. coꝛ.nomen Icari filie: que ob fratris necem doloꝛe parcita laqueo ſe ſuſpendit: vt Higinius late tractauit.

Eriphyle penul.pꝛo.nomẽ vxoꝛis Amphiarai ⁊ ſoroꝛis Adraſti. Hec accepto aureo monili latẽtẽ maritũ ꝑdidit. Vir.lib.vj. His phedrã pꝛocrinqꝫ locis meſtãqꝫ erypbylen:ſcribit̃ et ſine h. Iuue. Succrrt multe tibi belides atqꝫ eripyle.

Erimãtus qui lites diſſeminando diuinat quaſi εριϭ εριΔοσ.i.litis μαρΤισ diuin⁹. Iuue. aut diſphyl⁹ aut erimantus. Erymanthus ꝟo cum y et h mons archadie ꝗ apꝛũ agroꝝ vaſtatoꝛẽ hercules domuit: viuũqꝫ ſup hũeros ad euriſteũ detulit Quo ꝯſpecto euriſte⁹ in greo ſe vaſe abſcõdit. Vir. Aut erimãth

placarit ſiluam: et lernam tremefecerit arcu. Eſt et ſilua ⁊ fluuius hoc nōie in alpheū defluens vt oſtendit Pli. lib. iiij. Ci. lib. ij. tuſ. vocat erymātum beluā erymāthiā vaſtificā Sophocleus autē λαμπρει αορος αρκαδιας αφε ου και ποταμος ρει ερυμανθος ποριδε του καπρου και ηροδωρος φησιν ιοτι επιτας πυλας τω μυκυνων κομισας αυτον απεθετο.

Erinacius animal non maius ericio vt Hiero. inquit ſimilitudinē vrſi muriſqꝫ habens. Unde in paleſtina Arconus dicit̄: ⁊ magna eſt in iſtis regionib⁹ huius generis abūdātia ſemꝑ in cauernis petrarū: ⁊ terre foueis habitare conſueuerūt. Dicit̄ ab aliquib⁹ Cyrogrillus: qđ nomen ab horrendo quidam deducūt ⁊ cum h ſcribunt.

Erynnis cum y. furia infernalis: dicta ꝙ humanā corrumpat mentē απο του ερρειν την νουν εραλεγεται η γαια καιν αιω οτι. Hui⁹ gtūs erinnyos et erinnys latine: et ꝑ ſyneresim erinnis: actūs erinnya ⁊ erinnyn: in plurali erinnes.

Eripio is. pe. cor. extra rapio: et cōſtruit̄ cum datiuo fere in malā partē: vt eripuiſti mihi ſubſtantiā. Aliquādo cū ablt̄ō in vtrāqꝫ partē: vt eripuiſti me a periculo ⁊ eripuiſti a me librum.

Eriphiſa inſula vna ex eolijs: quaſi εριν. i. litē φυσαουσα ſufflans dicitur.

Erodius ⁊ erodion auis maior omnium volatilium ⁊ aquilam vincit ⁊ comedit.

Erogo as. penulti. cor. diſtribuo ⁊ quaſi rogatoribus diſtribuo. Hiero. ad Julianū. Cū multis erogaueris cenſum tuum ⁊ quidā tua gaudeant liberalitate: tn̄ multo plures ſunt quib⁹ nihil dediſti. Inuenitur etiā exrogare: quod eſt vt Feſ. inquit ex lege vetere aliquid ꝑ nouā legē eximere.

Erotema penulti. pro. grece εροτημα interrogatio latine dr̄. vt Quo res ſumma loco panthu quā prendimus arcē. Erotematicus interrogatiu⁹ ερωταω ερωτω εστιτο ερομαι.

Error inquit Aug. lib. enchiridion: eſt exiſtimatio vel approbatio veri pro falſo vel econuerſo et certi pro incerto vel econtrario. Et errare eſt putare vel approbare verum eſſe quod falſum eſt: vel falſum eſſe quod verū eſt: vel certū pro incerto: ſiue falſum ſiue verum ſit. Un̄ ſciendū ꝙ licet quis abſqꝫ ignorantia errare nequeat: nō tn̄ qui aliqđ neſcit cōtinuo errat: ſed qui ſe exiſtimat ſcire qđ neſcit: et falſum ꝓ vero: ſiue incertum pro certo approbat. Accipitur etiam qn̄qꝫ error pro peccato: et quandoqꝫ pro vagatione. Et errare pro vagari ⁊ diſcurrere. Uirg. Uidiſtis ſi quam hic errātem forte ſororum. Sed qm̄ pecudes errando. i. vagando paſcuntur: errare ponitur ꝓ paſcere: vt Mille meę ſiculis errant in mōtibus agnę. Item quia errando ſępe a recta via deflectimur errare ſumitur pro peccare. Sane inter errorē ⁊ errationem hoc intereſſe. Do. exiſtimat ꝙ error animi ſit erratio pedum. Ter. in adel. Sane ac mlt̄o propius ibis et minor eſt erratio. i. minus eſt ſpatiū per quod erretur. Cōpoſita verbi erro ſunt Aberro quod eſt valde erro: vel longe vagor. Cic. in tuſ. Sed redeat vnde aberrauit oratio. Deerro: oberro: circumerro Lactan. lib. ij. Uulgus exiſtimat mortuorū animas circa tumulos et corporum ſuorum reliquias obererrare. Pererro per totum erro. Col. in prefa. ſemꝑqꝫ ritu volucrū longinqui littoris peregrinus ignotū pererret orbē. Exurro valde erro. Cypria. ad ianuariū. Ne quis exorbitans: et a via veritatis exerrans apud hereticos iungeretur.

Erratus us. et erratū ti. peccatū. Cic. Tironi. Tantū mihi dolorem cruciatūqꝫ attulerunt errata meę ętatis: vt non ſolū animis a factis: ſed aures quoqꝫ a cōmemoratione abhorreant. Et in decretis diſt. xl. ſcribitur. Qr aliquando in ipſis quoqꝫ cōſpicimus errantibus electorum.

Errones ſunt vagabundi. Tibul. Atqꝫ iterum erronem ſub tua ſigna voca. Sapho. At vos erronem tellure remittite noſtrū. Ulp. Errones appellātur ſerui qui non quidē fugiunt: ſed frequēter ſine cauſa vagantur ⁊ tēporibus in res nugatorias cōſumptis ſerius ad dominum redeunt.

Errabundus affatim vel valde errans. Uirgilius. Si qua forte ferant oculis ſeſe obuia noſtris. Errabunda bouis veſtigia.

Erraticus a. um. quod vbiqꝫ ſerpit: ſeu vbiqꝫ naſcitur. vt vitis erratica.

Erubeſco/rubens fio. Auguſt. per tranſlacionem pro verecundor in ſignificatione actiua poſuit cum ait. Quiſquis me erubuerit corā hominib⁹: erubeſcam eum coram patre meo.

Eruca penult. pro. ſi apuleio creditur: ab herendo venit qm̄ rebus quas occupat tenaciter inhereat. Uerum alijs magis ſine h. et ſine diphthongo ſcribi placet: ⁊ ab erodēdo deduci. Eſt aūt genus vermis: Campe alio nomine: qui in olerum folia repit abroditqꝫ prēſertim braſſicas. Col. lib. xij. Ubi vero apricis regionibus poſt pluuias noxia inceſſerūt anialia q̄ a nobis appellantur eruce: gręce aūt campe nominantur: vel manu colligi debent vel matutinis tēporibus frutices olerū cōcuti. Sic em̄ dum adhuc torpent nocturno frigore: ſi deciderint non amplius in ſuperiorem partē prorepunt. Eſt etiā Eruca herba q̄dam virtutis calidę: dicta ſimiliter quod erodat. Nā beſtiolas oēs corpori innaſcentes erodit: venerēqꝫ excitat. Ouid. de reme. Nec min⁹ erucas iubeo vitare ſalaces. Col. Excitet vt veneri tardos eruca maritos. Sunt qui erucā dici velint ꝙ vrat. Nam linguā pungit: et ſanguinem exurit vt ſit eruca quaſi vruca u in e verſa. Aut ꝙ fortaſſe dicta ſit ab eſu. hoc ē ab edendo. Et cū principio eſſet eſuca: poſtea commutatiōe litterę facta ē eruca vt ex valeſio Ualeri⁹.

Eructo as. ex e ⁊ ructo: quod eſt frequentatiuū verbi Erugo is. Juuena. poſuit exemplum de Ructo. Si bene ructauit: ſi rectū minxit amic⁹. De eructo Hiero. Eructauit cor meū verbum bonum. Eſt ⁊ ructor in eadem ſignificatione. Hora. Hic dum ſublimis verſus ructat̄ ⁊ errat. Ructo autē a rugo is. xi. ctū. vnde Ructus a ructo quoqꝫ fit Ructito aliud frequentatiuum. Colu. libro. vij. de boue egrotante ſic inquit. Gemitus exprimit: locoqꝫ ſtare non patitur ſępe decumbere et ructitare cepit: caudamqꝫ crebrius agere. Dicitur ⁊ ructuo as. et ructuor. Hinc a Sidonio dicta eſt ructuatio ęſculenta. Ex quo Eructuo. Augu. Illi audiunt tanq̄ verbū eructuatum: illi tanq̄ ſcientiam annunciatā. Quod enim ructuatur pręſentibus ructuatur. Eſt autem eructare ꝓprie extra ructum mittere q̄uis ad alia transferat̄. Col. lib. viij. Neqꝫ ipſum viuarium repletur cōgerie quā tempeſtatibus eructat pelagi violentia. Eſt et irructo. Plau. in pſeu. Quid tu malum ergo in os mihi ebrius eructas.

Erudio is. pe. cor. ſignificat ex rudi doctū facio. Hinc eruditio pro doctrina.

Erudero as. penult. cor. ab e. ⁊ rudero. Rudero vero a rudus eris. Et ſunt rudera purgamenta: puta cementum lapides confracti: arena calix ⁊ hmōi ex ruinis congeſta. Hinc ruderatus ager qui veterū ędificiorū maceria ſcatet. Eruderare itaqꝫ eſt purgare et rudos extra iacere. Amb. de obitu Theo. Sꝫ Iſaac obſtructos ab alienigenis puteos eruderauit nec latere aquam paſſus eſt.

Erugo. Uide ſupra in dictione Aerugo.

Erumna. Uide in dictione Aerumna.

Erunco as. Uide in dictione Aerũco.

Eruo is. extraho. Lactã. lib. ij. Ipſe ſibi oculos eruat: vt oẽs ceci ſunt. Interdũ Eruere eſt in totũ deſtruere. Idem lib. viij. Eruẽtur funditus ciuitates.

Eruũ genus pabuli ſeu leguminis. Col. Eruũ letaꝛ loco macro nec humido: qꝛ luxuria plerũqꝫ corrumpiꝛ. Dictũ eruũ ab eruẽdo. Carpiꝛ eñ ⁊ manu velliꝛ.

Eruilia idẽ qđ eruũ. Col. Sarſena putat agros ſtercorari lupino faba vitia eruilia lente cicercula piſo.

Eryngion herba aculeate mordacitatis ſpinoſa veluti carduus: ſatiua in cibos probaꝛ radicẽ tantũ q̃ melle cynamomo ⁊ cariophilo ꝯdita guſtui nõ iniucũda ẽ.

Erythace apũ cibus dũ operanꝛ: quã alij ſandaracaꝫ: alij cerinthum nominant Hic ſepe fauorũ inanitatibus inueniꝛ ſepoſitus ſaporis amari. Uar. Erythacen vocant qua fauos extremos inter ſe cõglutinãt. Erythace a coloribus rubedine dicitur. Grece enim ερυθημα rubor appellatur.

Erythacus auis hyeme diciꝛ: phenicurus eſtate: quaꝫ vulgo pectus rubeũ vocuat απο του ερυθραινομαι: hoc eſt a rubeſcẽdo ερυθακοσ phenicurus vero ꝙ caudam rubeam habet: phenix purpureũ ſignificat ουρα cauda eſt.

Erythreon rubrum dicitur. Col. lib. viij. Nec minus alia rutilos quos vocat ερυθρεουσ hoc noie perſei ⁊ andromache filius vocatus fuit. A quo teſte Solino non ſolum ab arenarũ colore mare id vocatũ fuit quod rubrum dicimus.

Erythre ciuitas Aſie non longe a chio: ex qua Sibylla fuit quã numine afflataꝫ crediderunt. Antiqua ſane mulier ⁊ diuinatrix: ⁊ tẽpore Alexandri.

Erythea inſula Geryonis regia in mari gaditano. In ea tanta aeris benignitas fertur: vt homines pariat pene imortales: habuit etiam canem geryones de quo fratre cerberi ita ſcribit Julius pollux libro. v. γνωριμοσ ο δε γηριονου κυων ο τασ βουσ φυλαττων αδελφοσ ην του κερβερου αρνησθη δε υφη μακλεουσ.

Eryx nomẽ montis in ſicylia: ⁊ nomẽ ciuitatis in eo ſite in quo templũ Ueneri cõſtruxit Eryx filius eius. Ouidi. Sed dea nec patitur ſic ad ſua munera cogi. Colle ſub vmbroſo quam tenet altᵒ eryx. Pompo. Montiũ eryx maxime memoraꝛ ob delubrũ Ueneris. Unde venus erycina dicta eſt. Oui. Quid geminas erycina meos ſine fine dolores?

E Ante S

Eſau nomẽ filij Iſaach q̇ ⁊ edom. hoc eſt rufus ⁊ Seir quod piloſum ſignificat appellatus eſt.

Eſca tibus q̇ daꝛ hoibus aialibuſqꝫ. Et eſca eſt q̃ datur auibus piſcibuſve ad decipiendum: a quo fit Ineſco as. ⁊ Eſcarius ⁊ eſculentus adiectiua: ⁊ Eſito.

Eſcarius a. um. quod ad eſcã pertinet: vt eſcaria vaſa. Pli. Ad eſcaria vaſa totũ rubẽs vitrũ nõ trãſlucẽs. Eſcaria menſa in qua hoies epulanꝛ.

Eſculentus a. um. qđ ad edendum pertinet. Pli. li. x. Accipit res totius maſſilie humi fetificãt: nihil eſculenti rapere vnqꝫ ex funerum ferculis. Hiero. ad Euſto. poſuit eſculentior ꝓ delicatiori cuꝫ ait: Qđ ſi volueris reſpondere te nobili ſtirpe generatam ſemꝑ in delicijs, ſemper in plumis non poſſe a vino ⁊ eſculentioribus cibis abſtinere: nec his legibᵒ viuere diſtrictius. Reſpondebo. Uiue ergo lege tua.

Eſculus arbor glãdifera ꝙ veteres ex eius fructu eſcã ſumerent.

Eſito as. pe. cor. frequẽtatiuũ eſt a ſupino eſum formatum. Gel. Uidetur aũt de Cyamo non eſitato cum erroris fuiſſe, ſcribitur per e.

Eſbon ciuitas Seon regꝭ amorreoꝝ in terra Galaad.

Eſſeda penulꝭ. cor. vehicula gallorum britannorumqꝫ apud belgas primo reperta. Et proprie Eſſedum in equo ſicut ſtaticulum in vehiculo: petoritum in mula eſt. Sirius de Aſturcone. Aut molli pacata celer trahit eſſeda collo. Confunduntur tamen hec. Sue. in clau. Solitᵒ i geſtatorio ludere: ita eſſedo alueoqꝫ adaptatis ne luſus confunderetur. Hinc eſſedarij q̇ eſſeda regunt.

Eſſedones ſunt aſiaticorum ſcytarum populi: quibus teſte herod. lib. iiij. hiſto. Mos eſt parentum funera cantu proſequi ⁊ congregatis proximis cadauera ipſa pecudum admixtis carnibus comedere: qui oſſa capitum ſuorum parentum auro cincta in poculorũ tradere miniſterium aſſeruntur.

Eſſei Judei. Nam tria iudeorum dogmata (vt ſcribit Joſephus) extitere phariſei ſaducei ⁊ eſſei. Et hi quidem Eſſei ab vxoribᵒ ⁊ vino ⁊ carnibus abſtinuerũt ſemꝑ ⁊ quotidianũ ieiuniũ verterunt in naturã.

Eſſentia fit ab infinitiuo eſſe, ⁊ idem eſt quod eſſe, quãdo nominaliter accipiꝛ: quale eſt apud perſiũ. Uelle ſuum cuiqꝫ eſt. Ut enim velle idem eſt quod voluntas: ⁊ ſcire ipſum quod ſcientia: ⁊ poſſe ipſum qđ potẽtia ⁊ viuere ipſum quod vita: ita eſſe ipſum eſt qđ eſſentia. Augᵒ. lib. xij. de ciui. dei. Sicut ab eo quod eſt ſapere vocatur ſapientia: ſic ⁊ ab eo qđ eſt eſſe vocatur eẽntia: nouo quidẽ nomine quo vſi veteres nõ ſunt latini ſermonis auctores: ſed iam noſtris tẽporibus vſitabo: ne deeſſet etiam lingue noſtre qđ greci appellant ουσιαν. Hoc enim verbum e verbo expreſſum eſt, vt diceretur eſſentia. Hinc eſſentiale: qđ eſt eſſentie, ⁊ eſſentialiter ſecum eſſentiam.

Eſto futuri temporis imperatiui. Interdum concedẽtis aduerbium eſt. Uirgil. Eſto egram nulli quondã flexere mariti.

Eſuries, eſuritio, eſurigo ⁊ fames idẽ ſunt: hoc eſt edẽdi auiditas.

Eſurio is. penul. cor. iui itum. cupio edere abſolutũ eſt qꝫqꝫ ⁊ cum accuſatiuo inueniatur. Augᵒ. Et fructum pietatis quem debuerãt: quẽqꝫ in eis dñs eſuriebat fere recuſabant. Ambro. Qui verbum in interioribᵒ anime receperunt: alimẽti celeſtis ⁊ fontis vbertate recreati eſurire ⁊ ſitire non poſſunt: hoc eſt famẽ ⁊ ſitim pati. Quintilia. Pater filios eſurit.

E Ante T

Et coniunctio: ſed greca eſt τε per litterarũ tranſpoſitionẽ: etiã hoc latini ſuſceperunt: modo copulatiua: vt Cicero eloquẽs fuit ⁊ philoſophus, duplicaturqꝫ interduꝫ ac completiua eſt in diuerſis rebus: vt Te admirantur ⁊ ciues ⁊ hoſpites. Uirgil. Multũ ille ⁊ terris iactatus ⁊ alto. Modo cauſalis: vt Quorũ Iphitus euo iam grauior pelias ⁊ vulnere tardus Ulyſſi. pro etiam. Modo interrogatiua ſeu expletiua: vt Et que tãta fuit romã tibi cauſa videndi. Modo indignatiua: vt Et quiſqꝫ numen iunonis adoret: Preterea aut ſupplex aris imponit honorem. Modo confirmatiua: vt Et dubitamus adhuc virtutẽ extendere factis. Ponitur interdum pro id eſt. Plau. Aunos natos iam ſexaginta ⁊ ſenex. Interdum pro etiam. Quinti. Tamen ſi quid aduerſus te ipſe commiſit ſit hoſtis ⁊ meus. Uirgil. Natᵒ ⁊ ipſe dea. Interdum ꝓ quia. Idem Audieras ⁊ fama fuit. Quintilia. Has primũ audiat puer: harum verba effingere imitando conabitur: ⁊ natura tenaciſſimi ſumᵒ eorum, que mollibus animis percipimus. Plerũqꝫ ſententiarum initijs competit. Idem: Et finite quidem ſunt partes due quas hec profeſſio pollicetur. Deſeruit etiam affectui ⁊ quaſi interrogãdi vim habet. Cice. Et ſunt qui de via appia loquantur: taceant de curia. Interdũ ponitur ꝓ aduerbio ordinãdi: vt Cor-